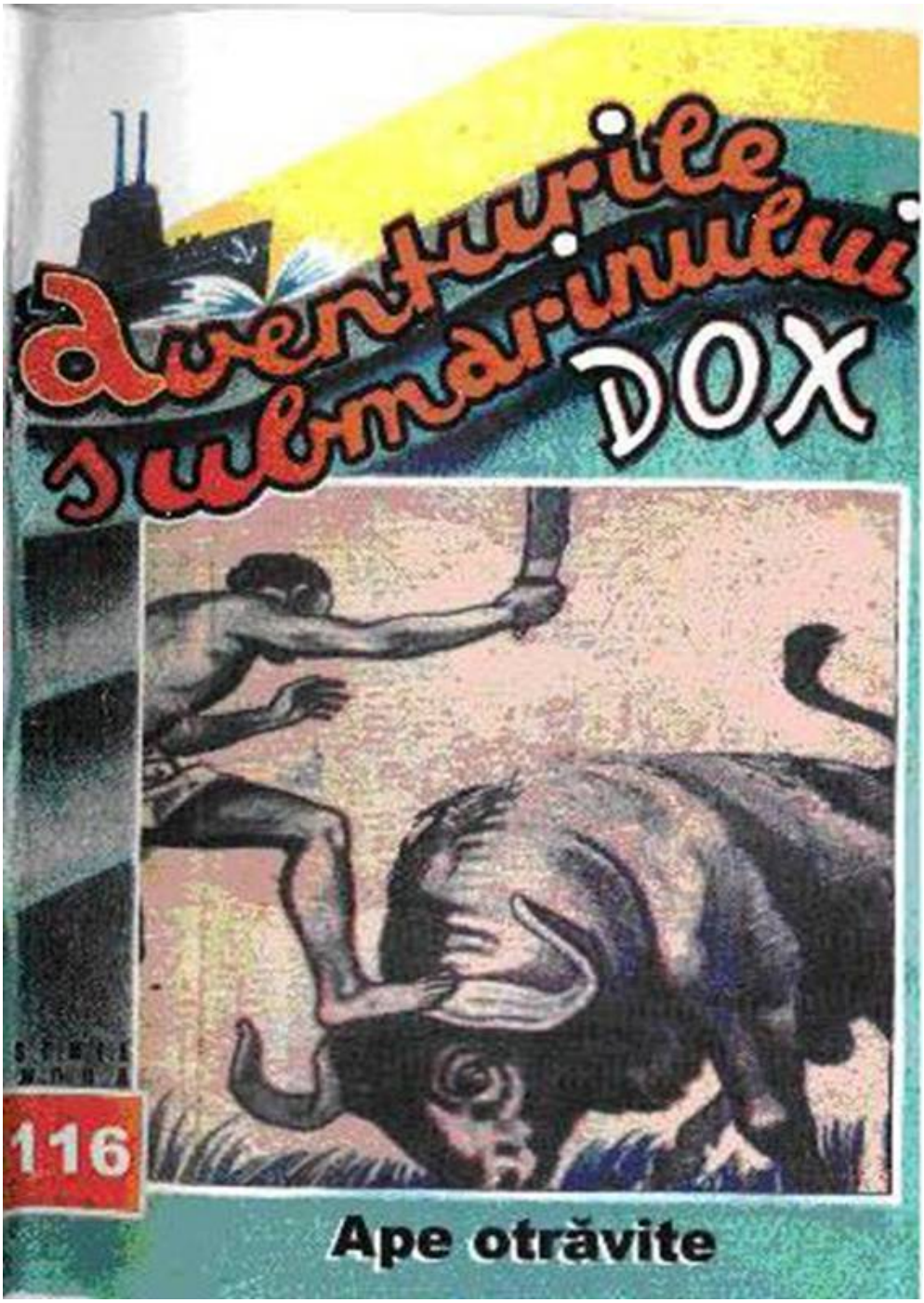
Aventurile submarinului DOX
116
Ape otrăvite

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 116

APE OTRĂVITE

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN LEHUTITAG

DOCTORUL BERTRAM povesteşte mai departe lui George:

— Puţul lângă care se odihniseră Hererosii înaintea noastră era acum îndărătul nostru. Mai aveam de mers încă cincizeci de kilometri ca să dăm de oraşul din inima deşertului, Lehutitang – dar până acolo mai era încă un puţ cu apă.

Mergând aşa cum am mers, am câştigat o parte din timpul cu cât ne-o luaseră înainte cei ce furaseră statuia. Dacă ajungeam seara în oraş, puteam spera să punem mâna acolo pe bandiţi. Mai erau cinci la număr, căci ceilalţi pieriseră, otrăviţi de Cafru.

După cum făceam mereu în ultimele zile, porniserăm la drum cu câteva ceasuri înainte de răsăritul soarelui. Când se iviră zorile eram departe de inima deşertului Kalahari.

Pongo se opri deodată, adulmecă aerul şi făcu o mutră foarte îngrijorată.

— Ce ai Pongo? întrebă Marian.

— Nu va fi bine, Massers – răspunse uriaşul şi arătă spre miazăzi – colo vine furtună.

Asta era o veste rea. O furtună prin locurile acestea trebuia să fie grozavă, căci nu putea fi decât primejdioasa şi mult temuta furtună de nisip numită simun.

Cerul spre miazăzi era ameninţător. Avea o culoare gălbuie de pucioasă iar în zare aerul părea că scoate aburi. Şi priveliştea se schimba repede, încă pe când priveam într-acolo, se ridică încet la orizont un zid lat şi întunecat, care creştea cu iuţeală fantastică.

Erau norii de nisip pe care vântul grozav îi stârnise împingându-l înainte. Vai de călăreţul, vai de caravana peste care se abat aceste mase atunci când se potoleşte furtuna! Abia după trecerea anilor poate, osemintele nenorociţilor sunt scoase la iveală în urma vreunei alte furtuni.

Marian privi neliniştit în juru-i. Nicăieri nu se vedea vreo moviliţă, vreun copăcel cât de mic îndărătul căruia să se fi putut adăposti cât de cât.

Marea de nisip fierbinte se întindea la nesfârşit. De întors înapoi la puţ nu se mai putea acum, căci până s-ajungem acolo ne ajungea şi furtuna. Şi nici înainte nu puteam alerga, căci ne aflam tocmai în mijlocul acestui zid negru.

Şi furtuna se apropia cu o iuţeală nemaipomenită. Aerul din jurul nostru era foarte liniştit, dar în depărtare se auzea un bâzâit slab, ca duduitul unui motor. Dar bâzâitul acesta se

întări repede, deveni tot mai puternic, tot mai stăruitor şi în cele din urmă se preschimbă în muget.

Zarea spre miazăzi se făcuse neagră ca tăciunele. Norul negru începu să se întindă şi deasupra noastră şi deodată ne izbi întâia răbufneală de vânt, fierbinte şi nimicitoare.

Din pricina presiunii aerului era cât p-aci să cădem în nas şi numai cu greu izbutirăm să ne ţinem pe picioare. Câteva clipe fu linişte şi Marian răcni imediat:

— Culcaţi-vă la pământ, capul spre miază-noapte, faţa în nisip, raniţa peste cap. Faceţi o adâncitură mică în nisip, în dreptul feţei.

Tocmai mă apucasem să scormonesc o gaură mică în nisip, când o a doua răbufneală, mult mai puternică decât cealaltă mă zvârli la pământ.

Această răbufneală era şi mai fierbinte decât cea dintâi şi avui senzaţia că pielea de pe faţă şi braţe făcea băşici. Respiraţia mi-era mult îngreuiată, căci plămânii nu primeau aerul fierbinte şi uscat; cu toate astea urmai fără şovăire sfatul lui Marian.

Mă întinsei cu totul pe burtă, zvârli la o parte nisipul din faţa mea, aşa încât să am loc pentru respirat şi-mi pusei raniţa pe cap.

Era o poziţie grozavă, căci nisipul era atât de fierbinte încât îmi ardea trupul prin haina subţire. Şi după câteva minute chiar mi se păru că se sfârşise tot oxigenul pe care-l aveam în mica groapă din nisip.

Încercai să mă ridic iarăşi, ca să mă aşez mai bine, dar atunci se puse deasupra-mi o greutate fierbinte şi apăsătoare, care-mi turti coşul pieptului.

Povara devenea tot mai grea şi cu groază îmi dădui seamă deodată că era nisip, aruncat de furtună asupra mea.

Încercai iarăşi să mă ridic, ca să scutur de pe mine această povară grozavă – dar era cu neputinţă. Nisipul fierbinte se aşezase într-o pătură prea groasă deasupra-mi şi ceea ce socotisem totdeauna ca grozăvia grozăviilor, când auzeam sau citeam despre alţi oameni, mi se întâmpla acum mie-însumi: eram îngropat de viu.

Aveam impresia că tot trupul îmi arde, cercuri de foc dănţuiau în faţa ochilor mei şi după o ultimă şi disperată sforţare să mă eliberez din mormântul acesta, căzui în nesimţire. Ultimul meu gând fu că-mi sunase ceasul din urmă.

Un glas îndepărtat mă strigă pe nume. Şi încetul cu încetul îmi reveni cunoştinţa. Mă gândii la groapa grozavă sub nisipul fierbinte, la neputinţa de a mă elibera. Să mai fie cu putinţă salvarea totuşi? Din nou mă auzii strigat pe nume, făcui o sforţare disperată şi… izbutii să mă ridic.

Nisipul ploua de pe mine, mă frecai la ochi şi privii în jurumi.

Eram în genunchi în mijlocul unei moviliţe de nisip, alături de mine Marian în aceeaşi poziţie, în vreme ce lângă el, Pongo se ridica, scuturându-se.

— Zău Robert, mi-a fost aproape de tot sfârşitul! zise prietenul meu. Am fost înmormântaţi de-a-binelea şi n-am fi ieşit niciodată la suprafaţă dacă furtuna n-ar fi luat iar de pe noi masele de nisip. Uite-o colo în fund, spre Nord.

Pierzându-se mereu, fâşia întunecoasă care ascundea întrînsa moartea grozavă se depărta.

Mă ridicai cu greu, clătinându-mă însă pe picioare. La fel se petrecea şi cu Marian, numai Pongo se ţinea bine şi începuse să se echipeze.

— Ai leşinat şi tu, Robert? mă întrebă Marian, cu glas slab. Eu aveam impresia că-mi sunase ceasul din urmă.

— Şi eu tot aşa. Dacă vântul n-ar fi ridicat încă puţin nisipul de pe noi, n-am fi scăpat cu viaţă.

— Nici acum nu stăm mai bine – spuse Marian deodată. Burduful meu de apă s-a turtit din pricina apăsării grozave şi a căldurii.

Dusei repede mâna la şold, căci prinsesem burdufele de brâu; o spaimă de moarte mă cuprinse simţind acolo numai învelişul gol de cauciuc.

Apa fusese înghiţită de nisipul fierbinte. În aceeaşi clipă strigă şi Pongo:

— Oh, Massers, apa s-a dus!

Ne privirăm îngroziţi. Mai eram încă la cel puţin treizeci kilometri de cel mai apropiat puţ şi urma să străbatem drumul acesta fără picătură de apă, în arşiţa grozavă a soarelui.

— N-avem încotro – zise Mariam cu hotărâre – înainte la drum, trebuie să ieşim cu bine! La urma urmei nu e atât de grozav să rabzi odată de sete douăsprezece zile. Haideţi să nu ne mai pierdem vremea!

Îşi aruncă raniţa în spinare, îşi luă puşca şi o curăţi de praf, apoi porni.

Nu ne rămânea altceva decât să-l urmărim şi energia lui mă molipsi într-atâta, încât izbutii să merg mai bine decât îmi închipuisem c-aş fi putut. Căci din pricina apăsării grozave a nisipului, trupul îmi era ca tras pe roată.

Şi timp de două ceasuri merse bine, apoi însă începu setea. Limba mi se lipea de cerul gurii şi gâtlejul îmi era uscat ca iasca.

Dar trebuia să mergem înainte, altminteri ne aştepta moartea cea mai înfiorătoare. Fui nevoit să-mi adun toate puterile ca să nu cad grămadă.

În cele din urmă, după încă două ceasuri de mers, Marian se opri. Văzui că vrea să vorbească, dar nu izbuti decât să îngâne ceva în şoaptă. Mişcarea însă cu care scoase o cutie de conserve nu putea fi înţeleasă decât într-un singur fel: să mâncăm.

Era şi asta mai greu decât ne închipuisem, căci din pricina soarelui arzător conservele erau calde şi asta n-ar fi izbutit să ne învioreze.

Oricum, însă, după ce îmbucarăm ceva, izbutirăm iar să vorbim şi Marian zise, cu un râs silit:

— Am străbătut jumătate din drum şi acum nu ni se mai poate întâmpla nimic. Haideţi, cu cât mergem mai repede, cu atât mai curând vom avea apă!

Dar nu izbutirăm să ţinem multă vreme iuţeala de la început. După un ceas ne târam iar cu greu picioarele prin nisipul fierbinte.

Curajul mi se irosi şi odată cu el şi energia. Începui să mă clatin pe picioare; când Marian, însă, care mergea înaintea mea, se-ntoarse într-un rând şi clătină capul mustrător, îmi adunai din nou puterile. Şi cu dinţii strânşi mergeam înainte, numai eu ştiu cum.

Deodată Pongo scoase o exclamaţie de triumf, arătă cu mâna înainte şi strigă:

— Massers, acolo apă!

Aceste cuvinte avură asupra noastră efectul unui curent electric. Iuţirăm paşii şi după o jumătate de ceas ne puturăm potoli setea.

Mâncarăm la repezeală ceva conserve, căci Marian spusese:

— Să pornim îndată înainte, ca s-ajungem încă astăzi la Lehutitang. Probabil că pământul se va întări în curând, aşa că vom putea merge mai repede. Sper că la oraş vom afla amănunte supra celor cinci Hererosi.

Merserăm ce merserăm şi după vreo două ceasuri văzurăm lucind luminiţe în depărtare. Cele dintâi semne ale oraşului Lehutitang.

Noaptea nu se lăsase de mult. Astfel că găsirăm străzile pline de oameni. Întâlneam mai ales negri sau corcituri şi aveam impresia că toţi ne priveau curios, ba chiar cu o anumită teamă.

— Aici pare să se fi pus la cale ceva împotriva noastră – zise Marian, căci şi lui îi bătuseră la ochi privirile ciudate ale trecătorilor – sau Hererosii au asmuţit pe oameni împotriva noastră, sau Joe acela, care a scris scrisoarea către Jim Randle. Poate însă că şi fata pe care ai întâlnit-o tu a ajuns aici înaintea noastră.

— Şi o fi povestit lucruri frumoase despre noi – râsei eu – aha, uite că se şi iveşte cel dintâi poliţist. Ba e chiar o patrulă de patru oameni.

Pe strada largă şi dreaptă se iviră uniformele cafenii ale unor poliţişti. Merserăm spre ei şi băgai de seamă că la vederea noastră duseră îndată mâinile la pistoale.

— Bună seara – le zise Marian, politicos – ne-aţi putea da o informaţie? Căutăm cinci Hererosi care ne-au jefuit. N-or fi trecut de curând prin oraş?

— N-aş putea să vă spun – răspunse unul din poliţişti.

Se uită la Pongo şi încruntă sprâncenele, apoi urmă:

— Puteţi căpăta lămuriri la poliţie. Tocmai mergem într-acolo, veniţi cu noi!

Asta suna mai mult ca o poruncă şi Marian se grăbi să răspundă:

— Mulţumesc, îi vom găsi noi singuri pe Hererosi. N-aş vrea să vă dau de osteneală.

— Haideţi, spuse poliţistul, de data asta chiar poruncitor şi în acelaşi timp traseră cu toţi pistoalele pe jumătate afară. Poliţaiul nostru trebuie să vă cerceteze hârtiile.

— Aha! râse Marian – ne-am închipuit noi asta. Se pare că e mâna lui Jim Randle la mijloc.

La auzul acestui nume întâiul poliţist scoase un fluierat scurt şi colegii săi se postară imediat îndărătul nostru, astfel că nu mai puteam da înapoi.

— Văd că ceea ce ni s-a comunicat pare să fie îndreptăţit – spuse poliţistul cu satisfacţie. Care va să zică a spus adevărul duduia! Haideţi, poliţaiul se va bucura punând mâna pe câţiva din banda lui Randle.

La aceste cuvinte trase cu totul afară pistolul şi de sigur că acelaşi lucru îl făcură şi poliţiştii dindărătul nostru. Marian râse şi spuse:

— Bine, să mergem la poliţai. Dar eu cred că se cuvine să întrebi întâi pe om de nume şi să-i ceri să se legitimeze.

— Lasă coţi fi având dv. destule nume şi hârtiile potrivite – râse poliţistul – dar la noi nu puteţi obţine nimic cu de astea. Aşa; luaţi-o pe aici la stânga, casa aia luminată de colo!

Păşirăm liniştiţi, încadraţi de cei patru oameni spre clădirea albă cu un singur cat, deasupra uşii căreia era stema poliţiei engleze.

În camera de gardă erau adunaţi vreo zece poliţişti, cari, ne priviră curioşi, când acela care ne adusese le spuse că făceam parte din banda lui Jim Randle.

În vreme ce omul nostru intra în odaia alăturată, poliţiştii ceilalţi scoaseră şi ei armele şi unul din ei spuse către însoţitorii noştri:

— De ce nu i-aţi dezarmat? Indivizii de teapa ăstora nu se prea uită la o viaţă de om. Dacă v-ar fi împuşcat?

— Chiar atât de repede nu merge asta – râse unul din cei trei – la cea mai mică mişcare ce ne-ar fi dat de bănuit, am fi tras. Şi nu strică să vadă şi poliţaiul cât de bine sunt înarmaţi.

În clipa aceea veni înapoi poliţistul care ne anunţase şi ne făcu semn.

— Aici înăuntru! se răsti el. Poliţaiul Thomson vă aşteaptă!

În vreme ce păşeam spre uşă, Marian zise cu asprime:

— În loc de a învinovăţi pe cineva de crimă, aţi putea fi ceva mai politicoşi faţă de el, zău nu v-ar strica!

Intrarăm într-o odaie unde, îndărătul unui birou simplu, stătea poliţaiul Thomson.

Omul acesta făcea o impresie foarte bună. E drept că îşi luă o mutră cam posomorâtă, se ridică însă de pe scaun când intrarăm şi zise, destul de politicos:

— Domnilor, o tânără fată, care a izbutit cu mari greutăţi să străbată deşertul Kalahari, mi-a adus la cunoştinţă că dv. aţi face parte din vestita bandă a lui Jim Randle. Dânsa spune că ar fi ascultat o convorbire între dv. vă puteţi stabili identitatea?

— Cu plăcere, domnule Thomson, răspunse Marian, amabil şi puse pe masă paşaportul său.

Scosei şi eu hârtiile mele de legitimaţie.

— Ia te uită! Scuzaţi, vă rog, domnilor că oamenii mei s-au cam pripit! făcu poliţaiul, stingherit, când citi numele noastre. Fireşte, ar fi trebuit să mă gândesc îndată la asta, de vreme ce sunteţi cu credinciosul dv. Pongo. Am auzit multe despre dv. şi mă bucur din inimă să vă cunosc personal. V-aş putea fi de folos în vreo privinţă oarecare?

— Da, puteţi – se grăbi să răspundă Marian. Am pornit pe urmele a cinci Hererosi, care ne-au furat o statuie de mare preţ. Trebuie să fi trecut prin oraş cu puţin înaintea noastră, dacă nu cumva se află încă aici. Aţi putea stabili lucrul acesta?

— Un moment, voi întreba patrulele!

Poliţaiul trecu în camera alăturată şi întrebă pe poliţiştii aflători acolo dacă n-au întâlnit cinci Hererosi. Imediat unui din ei zise:

— Da, domnule poliţai, i-am văzut cu un ceas înainte de a se înnopta.

— Atunci haideţi în biroul meu şi istorisiţi domnilor.

Omul ne privi foarte mirat, căci crezuse că suntem bandiţi fioroşi. Thomson îl lămuri pe scurt şi atunci chipul poliţistului luă o expresie de admiraţie. Apoi povesti adresându-se lui Marian:

— Tocmai străbăteam strada principală şi ajunsesem la capătul ei dinspre răsărit, când văzui ivindu-se afară pe câmp cinci puncte care se apropiau repede. Prin oraşul ăsta al nostru trebuie să fim mereu cu mare băgare de seamă, de aceea mă pitii îndărătul unui copac şi aşteptai. Îndată recunoscui că era vorba de Hererosi.

Când ajunseră la vreo două sute de metri de mine se opriră şi ţinură un mic sfat. Prin ochean văzui că unul din ei avea în mână ceva învelit, la care toţi se uitau cu grijă. Lucrul acesta era atât de vădit, încât pricepui îndată că era vorba de un obiect de mare valoare. Luai hotărârea să-i opresc în orice caz, deşi erau înarmaţi cu pistoale – dar socotesc că mă pot bizui pe ajutor imediat. Deodată însă, indivizii suspecţi se puseră iar în mişcare, de data asta cotiră înspre Nord, dispărând dinaintea privirilor mele. Îmi spusei imediat c-or fi în drum spre ţara lor, Namara.

— Asta e foarte interesant şi-ţi mulţumesc călduros pentru vestea însemnată – spuse Marian prietenos – aşa dar cu un ceas înainte de a se înnopta? Atunci ne-au luat-o înainte cu cel mult două ceasuri. De sigur că se vor îndrepta spre Otne, care e la o sută cincizeci de kilometri de aici.

— Aşa e – zise poliţaiul – pe acolo le e drumul. Străbat apoi fluviul Oas, ocolesc Lehmwater, trec fluviul Rosole şi intră în ţara lor pe la sudul munţilor Anus. Vreţi neapărat să-i ajungeţi din urmă?

— Fireşte – răspunse Marian – ne-am luat după dânşii încă de la munţii Zutpan. Stau la gânduri numai dacă să rămânem peste noapte aici sau să pornim imediat la drum.

— Rămâneţi aici până dimineaţa – ne sfătui poliţaiul – de sigur că trebuie să vă împrospătaţi provizia de merinde. Mai aveţi de străbătut încă o sută de kilometri deşert nisipos, abia pe urmă începe stepa. Cum staţi cu burdufele – n-aveţi deloc?

— Ne-au fost găurite încă din Soşong, răspunse Marian – şi din pricina asta am trecut prin mari primejdii. Trebuie să ne cumpărăm altele noi acum.

— Da, căci aveţi numai două puţuri în drumul dv. până la Otne. Şi primul din ele e atât de sărăcăcios încât nu cred să găsiţi apă într-însul dacă Hererosii ajung acolo înaintea dv. De aceea trebuie să luaţi burdufe cât mai mari, care să ajungă pentru vreo două zile, pentru cei şaptezeci de kilometri ce-i aveţi de străbătut. Vreţi să vă îngrijiţi chiar acum de merinde şi burdufe? Merg şi eu cu plăcere cu dv. ca să nu se mai întâmple să vi se dea burdufe găurite.

— Eşti foarte bun, domnule Thomson – răspunse Marian – Primesc cu plăcere propunerea d-tale. Părerea dumitale e, deci, că ar fi mai bine să rămânem peste noapte aici?

Poliţaiul rămase cam încurcat.

— Da – zise el şovăind – şi asta nu fără motiv. Îmi vine greu să vă destăinuiesc slăbiciunea noastră… dar în timpul nopţii nu prea se petrec lucruri curate în împrejurimile oraşului acesta. Se aţine pe acolo o făptură misterioasă, care a ucis mulţi oameni până acum.

Privirăm uimiţi la poliţai, apoi Marian zise:

— Trebuie să ne povestiţi totul, domnule Thomson, asta e foarte interesant pentru noi.

II
STAFIA

NOI NUMIM FĂPTURA aceea „Stafia” – începu poliţaiul, şovăind – şi nu ştim deloc despre ce animal poate fi vorba. Poate să cunoaşteţi dv. vreun animal african care merge pe picioarele dinapoi?

— Nu – răspunse Marian, devenind foarte atent – n-am auzit despre aşa ceva. Aţi găsit urme care lasă să se înţeleagă asta?

— Urmele pe care le-am găsit în unele zile arată că ar fi ale unui animal de pradă, dar nu ca la leu, cu ghearele întoarse, ci acestea sunt încovoiate. Şi una din victimele scăpată cu viaţă a zărit dihania mergând în două picioare.

— Urme de animale de pradă cu gheare care se văd ar putea fi ale unui urs – spuse Marian, mirat – dar pe aici nu trăiesc urşi. Ai văzut d-ta cu ochii d-tale urmele, domnule Thomson.

— Da, domnule Farrow şi trebuie să mărturisesc că arătau într-adevăr ca labe de urs. Firește că ştiuşi eu că nu trăiesc pe aici astfel de fiare, dar urmele existau totuşi. Afară de asta, numeroasele victime ale dihăniі prezentau totdeauna răni care nu puteau proveni decât de la o labă de animal de pradă.

— Ciudat! făcu Marian. Ziceai că un om a scăpat cu viaţă? E o persoană vrednică de încredere, care a văzut că dihania mergea în două picioare?

— Vom fi îndată la el – răspunse Thomson – e proprietarul prăvăliei unde veţi putea cumpăra lucrurile de care aveţi trebuinţă.

— Când că dihania nu le-a luat şi banii din buzunar? râse Marian. Ar fi un animal ciudat de tot în cazul acesta.

— Cadavrele au fost jefuite – spuse Thomson – dar asta nu e de mirare, căci le-or fi scotocit negrii, care ies foarte de dimineaţă din oraş.

— Aşa! făcu Marian îngândurat – e o potriveală foarte ciudată că numai oameni bogaţi au fost ucişi de dihania care merge în două picioare. Păcat că nu prea avem timp, altminteri aş fi încercat să lămuresc chestia. Dar noi nu ne vom lăsa stingheriţi de această „stafie”, ci vom porni mai departe în urmărirea Hererosilor. Poate îi mai putem ajunge în cursul nopţii, căci presupun că-şi vor fi făcut lagărul pe undeva.

— La marginea oraşului aveţi de străbătut o pădure lată de vreo trei kilometri, unde se află locuri de popas foarte bune, pentru că sunt şi câteva izvoare pe acolo – răspunse poliţaiul – aceste locuri de tabără sunt atât de bune încât nu puteţi vedea

nici lumina vreunui foc, dacă nu veţi da întâmplător de ei. Eu sunt încredinţat că Hererosii vor poposi acolo până spre ziuă. Pădurea începe în vreo cinci kilometri de aici, astfel că puteţi ajunge acolo încă înainte de a se înnopta.

— Foarte bine – încuviinţă Marian – vom străbate deci pădurea şi vom aştepta la marginea ei până dimineaţa.

— Fiţi cu băgare de seamă dacă părăsiţi oraşul spre apus, căci pe acolo se aţine dihania. E drept că am întărit pază-n partea aceea, dar cu toate acestea a survenit un caz nou acum opt zile. Victimele sunt mai toate negustori de diamante, ale căror mine se află în apropiere. De ce oamenii aceştia au părăsit oraşul noaptea, e încă o taină pentru noi.

— În locul d-tale eu aş da mai multă atenţie acestui fapt – spuse Marian – care ţi-ar îngădui, probabil, să lămureşti taina. Fireşte că morţii nu mai pot vorbi, dar poate că alţii sunt ispitiţi să iasă din oraş noaptea şi atunci ar trebui să pui să-i păzească. În locul d-tale eu m-aş pune în legătură cu persoanele care au mulţi bani sau bijuterii, ca să aflu îndată când cineva are de gând să părăsească oraşul peste noapte.

— Asta e o idee cât se poate de bună, spuse poliţaiul. Să ştiţi că aşa voi face. Uite colo prăvălia! Proprietarul ei, unul anume Weston a fost un bărbat în adevăratul înţeles al cuvântului, dar de când cu păţania cu monstrul, a devenit un om ciudat. Veţi vedea îndată.

În dugheana mare în care intrarăm nu găsirăm pe nimeni. Când ne apropiarăm de tejghea. Se ivi dintr-o încăpere dosnică un bărbat destul de voinic ale cărui mişcări erau însă obosite. Văzându-l la lumina lămpii mă speriai.

Chipul său era grozav de pocit. Toată partea stângă a feţei, de la rădăcina părului în jos, era jupuită. Ochiul stâng era scos şi urmele late ale ghearelor sfârşeau abia la bărbie.

Salutându-l pe poliţai, Weston întrebă cu glas stins ce dorim. Marian ceru conserve de carne, pesmeţi şi burdufe de apă.

— Domnii vor să-şi urmeze drumul la Otne – zise deodată Thomson, nepăsător – eu i-am prevenit dar ei nu vor să ţină seamă de nimic.

La cuvintele acestea se petrecu în Weston o schimbare fulgerătoare. Chipul său se schimonosi de spaimă şi groază, se îngălbeni ca un mort şi strigă aproape:

— Nu acum, nu mergeţi spre apus! Dihania e grozavă… Pe mine m-a fugărit mult timp.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi rămase cu privirea aţintită în gol.

— Dar domnule Weston şi d-ta ai scăpat – de ce n-am avea şi noi noroc? zise Marian. Afară de asta noi nu ne temem de

nici o dihanie din lumea asta, fie ea cât de grozavă. Eu socot că o fi vorba de un urs uriaş. Ai putea să ne descrii cam cum arăta?

— A fost grozavă…. Cu un cap mai înaltă ca mine. Mare la trup şi cu blană mare, de culoare închisă. Eu ştiu să alerg, dar dihania s-a luat după mine, în două picioare, făcând nişte sărituri uriaşe. Când vrui să cotesc deodată, ea mă izbi atât de tare încât mă răsturnă la pământ. Negrii care au dat de mine a doua zi, mă socoteau mort. E drept că abia după ce am zăcut multă vreme m-am trezit la viaţă.

— O întrebare domnule Weston – zise Marian – de ce ai părăsit oraşul noaptea?

Cu o expresie chinuită Weston îşi freca mâna peste frunte.

— Asta e tocmai grozăvia – zise el apoi, oftând – am uitat cu desăvârşire. Mă aşteptam însă la ceva frumos.

— Ceva frumos! repetă Marian, îngândurat.

Apoi adresându-se poliţaiului:

— Vezi d-ta domnule Thomson, am avut totuşi dreptate cu presupunerea mea. Victimele sunt ademenite acolo şi nu m-ar mira dacă criminalul, care se serveşte de această dihanie, îi trezeşte lăcomia într-un fel oarecare. Sau poate….

Marian îşi rupse vorba, căci uşa se deschise şi un bărbat intră. Ne dădurăm îndată seamă că era vorba de un cetăţean bogat, căci haina albă era din stofa cea mai bună şi cât se poate de bine lucrată. Zâmbind, strânse mâna lui Thomson, ne salută din cap şi se întoarse spre Weston:

— Jim cum te simţi astăzi? Tot aşa? Trist, dar las, că va fi bine băiete. Uite am nevoie de gloanţe pentru pistoalele mele.

Zicând acestea puse pe tejghea două pistoale mici, minunat lucrate şi în vreme ce negustorul se duse să aducă gloanţele, Thomson spuse:

— Ei, domnule Allison, dar ce-ai de gând? Nu cumva vrei să organizezi o mică vânătoare în noaptea asta?

— Nu, dragă Thomson – râse Allison – dimpotrivă, aştept ceva foarte plăcut. Dar vreau să fiu cu băgare de seamă şi în orice caz înarmat.

Thomson deveni serios şi întrebă repede:

— Domnule Allison, cred că nu vrei să părăseşti oraşul pe la apus? Gândeşte-te cât de primejdioasă ar fi întreprinderea asta!

Allison roşi puţin, râse însă şi răspunse:

— I-ascultă Thomson, de când mă crezi atât de sperios? Îţi închipui că mă tem eu de dihania care colindă pe aici? Poate izbutesc să pun chiar eu mâna pe ea şi atunci poţi fi sigur că-l voi răzbuna pe toţi ăia care au fost ucişi. E drept că pistoalele mele sunt cam mititele, dar au o grozavă putere de pătrundere.

— Ştiu asta – supse poliţaiul – şi mai ştiu că sunteţi bun trăgător. Dar mai sunt şi alţii şi cu toate astea au căzut în ghearele dihaniei. Fii cu luare aminte, domnule Allison! E oare neapărată nevoie să părăseşti oraşul acum pe întuneric? Nu poţi amâna pe mâine?

— Nu, nu asta nu merge – răspunse Allison – uite, am acum patruzeci de gloanţe la mine şi n-au decât să poftească dihăniile câte or vrea!

— E grozav! zise Weston. Lionel, te previn! Te va fugări cum m-a fugărit pe mine şi pe urmă tot o să te doboare. Aveam şi eu arme asupră-mi, dar nu m-am gândit să trag.

Se făcu tăcere după aceste cuvinte şi Allison care-l cunoştea, de sigur, mai de multă vreme pe prietenul său, se posomorî. În cele din urmă făcu o mişcare energică, vârî amândouă pistoalele în buzunarele hainei şi zise, râzând:

— Jim, tu ai fost totdeauna cam domol, când era să tragi cu arma. Pe mine nu mă poate speria o astfel de dihanie. Şi trebuie să mă duc.

— Da, da, de trebuit, trebuie! zise Weston, îngândurat. Şi pe mine m-a mânat ceva. Numai că nu ştiu ce-a fost.

— Cu siguranţă că altceva decât mă mână pe mine – râse Allison – ei, la revedere domnilor.

După ce închise uşa după el, Marian îşi aruncă bagajul şi puşca pe tejghea şi zise:

— Haideţi, Robert şi Pongo, lăsaţi-vă lucrurile aici, le luăm mai târziu. Acum trebuie să-l ocrotim pe domnul Allison.

Imediat puserăm şi noi bagajele pe masă. Pistoalele noastre grele ne erau deajuns, chiar faţă de o fiară puternică. Şi Pongo, cu cuţitul său de rechini, se va pricepe să facă treabă bună.

Weston clătină capul şi duse lucrurile de pe tejghea în odaie. Alergarăm după Marian spre uşă, când Thomson strigă:

— Să vin şi eu domnule Farrow? Vă pot arăta locurile unde s-au petrecut nenorocirile.

— Bine, vino! răspunse Marian şi ieşi pe uşă. Ah! Asta e neplăcut! zise el apoi. Avem lună plină. Ia spune, domnule Thomson, putem ajunge neobservaţi la pădurica unde ziceai că sunt locurile cu pricina, sau trebuie să trecem prin vreun loc liber?

— Putem merge printr-un şanţ mic, dar ar urma să facem un ocol.

— Atunci trebuie să alergăm mai repede – hotărî Marian – dar trebuie să ne apropiem neobservaţi şi de aceea vom lua-o prin şanţ. A! Uite, colo înainte pe Allison.

Făptura înaltă a Englezului se vedea păşind repede de-a lungul străzii. Marian ne spuse să ne aţinem cât mai în umbra

caselor, pentru ca englezul să nu ne poată zări dacă s-ar întoarce.

Şi sfatul acesta fu binevenit, căci abia îl urmarăm că Allison întoarse capul şi se uită înapoi. Nu ne putu vedea însă şi îşi urmă drumul.

În curând lăsarăm oraşul în urma noastră. Un câmp întins, cu iarbă măruntă se făcea înaintea noastră. Făptura lui Allison se vedea lămurit şi nu l-am fi putut urmări de aproape, fără să fim descoperiţi de el.

Poliţaiul arătă deodată spre o fâşie întunecată în dreapta şi şopti:

— Acolo e şanţul.

— Atunci, repede înăuntru, porunci Marian. Eu o iau înainte.

— Sunt şerpi în şanţ! îl preveni Thomson. Ţine pregătită lampa de buzunar! Trebuie neapărat să ucizi reptilele, altminteri Pongo al d-tale nu va putea trece cu picioarele goale.

— Bine, le voi ucide, numai să le văd – zise Marian – a! Uite aici un copăcel din care îmi pot tăia un băţ. Pongo te-aş sfătui să faci la fel, căci s-ar putea să trec cu vederea vreun şarpe.

— Pongo va fi cu băgare de seamă, răspunse uriaşul.

Apoi se duse şi el la copăcel şi îşi tăia un băţ gros. N-avem de unde şti că aceste beţe nu ne vor servi numai împotriva şerpilor.

Sărirăm repede în şanţ, care era destul de adânc. Aşa că numai capetele ne ieşeau afară. Marian porni îndată în pas alergător, căci în vremea asta Allison ne-o luase înainte cu o bună bucată de drum.

De trei ori prietenul meu aprinse lampa şi lovi cu băţul în pământ. Şi de fiecare dată călcam pe un trup de şarpe, care se zvârcoleau în spasmurile morţii.

Timp de vreo zece minute alergarăm de zor şi în cele din urmă Thomson, care era în coadă, strigă:

— La stânga noastră este păduricea domnilor.

III
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

PRIVIRĂM REPEDE PESTE STEPĂ. Allison era la vreo două sute de metri depărtare de pădurice, cu a cărei margine noi ne aflam pe aceeaşi linie. Locul unde ne găseam noi era la cel mult treizeci de metri de pădurice şi Marian spuse deodată:

— Repede afară din şanţ şi alergaţi spre pădurice! Ne vom aţine pe marginea ei luând seama pe unde vrea să intre Allison. Acolo va trebui să pătrundem cât mai în grabă.

— Toate atacurile s-au dat în afara pădăricii – zise Thomson – la cel puţin cincizeci de metri depărtare.

— A, cu atât mai bine – spuse Marian, mulţumit – căci în pădurice n-am putea da ajutor atât de repede.

Ieşirăm afară din şanţ şi alergarăm până la pădurice. După ce merse vreo zece metri pe marginea ei. Marian se opri şi zise:

— Vom aştepta aici. Vedem încotro îşi îndreaptă paşii Allison şi va trebui să mergem îndată într-acolo.

Englezul se oprise la vreo sută de metri în faţa pădurii şi privi lung spre marginea ei. Noi ne pitiserăm pe după copaci astfel că nu ne-ar fi putut vedea.

— E căsătorit Allison? întrebă Marian deodată.

— Nu, e holtei. Drace! Acum îmi adusei aminte că toate victimele acestei dihănii au fost bărbaţi necăsătoriţi! zise Thomson, uimit. Foarte ciudat!

— Nu e de fel ciudat, eu mă aşteptam la asta – zise Marian – să vezi că în toate uciderile astea e o fată care joacă un rol însemnat.

— Ce, o fată? se minună poliţistul.

— Da, o să te încredinţezi că am dreptate. Dar ia spune, Allison e şi neguţător de diamante?

— Da, are o mină mare, la vreo douăzeci de kilometri de aici. Vei fi observat colo în dugheană că purta bijuterii de mare preţ. Ah! Uite că s-a ivit o făptură! Într-adevăr, domnule Farrow, pare să fie o fată.

— Ştiam eu – zise Marian – să vezi că nu va trece mult şi se va ivi stafia.

O făptură înaltă şi subţirică, în rochie albă, se apropiase de Allison. Văzurăm lămurit că el o salută prietenos, apoi vorbiră cu însufleţire, în vreme ce femeia arăta mereu spre pădurice. În cele din urmă se apropiară încetişor.

Mai erau doar la vreo patruzeci de metri şi puturăm auzi râsul argintiu al femeii. Acum Thomson scoase o exclamaţie

de mirare şi zise:

— O cunosc! E Blessie, o corcitură care serveşte într-o cârciumă cu renume prost. E drept că e fată foarte frumoasă. Astfel că nu mă surprinde că bărbaţii se lasă momiţi de ea să vină încoace. Ia te uită, frate, tocmai Blessie!

Era o umbră de părere de rău în glasul lui. Poate că bravul poliţist nu era nici el nesimţitor la farmecele fetei. Dar urmă imediat:

— Nu poate fi însă numai asta – pentru atâta lucru n-ar veni nimeni singur cu dânsa în stepă, altceva trebuie să fie. Aici se ascunde vreo taină.

— Fără-ndoială că ai dreptate – spuse Marian – şi această taină se va numind „diamante". Nu degeaba şi-a ales „stafia" neguţători de diamante! Presupun că Blessie aia şi-o fi încântat victimele că a descoperit pe aici vreo mină bogată.

— Drace, să ştii că aşa este, făcu Thomson. De multă vreme se zvoneşte că sunt diamante prin apropiere de Lehutittang. Aha, acum îi arată un loc. Uite, ei se apleacă şi ea se îndepărtează de acolo.

Scosesem pistolul, căci acum trebuie să se desfăşoare drama. Allison se lăsă în genunchi şi cercetă terenul. Fata însă, se îndepărtă pe furiş spre pădurice. Ajunse repede şi la depărtare de numai douăzeci de paşi de noi dispăru printre copaci.

Allison se ridică privi în juru-i şi întrebă mirat:

— Blessie unde eşti?

Nu căpătă răspuns şi puturăm observa lămurit că se neliniştea. Şovăind, se apropiă de pădurice, strigând-o din când în când pe fată.

Mai era la vreo zece metri de pădure, când dintre copaci se auzi un sunet care mă înfioră chiar pe mine. Era ca şi cum gemea un om, pe jumătate înăbuşit, în chinurile morţii.

Apoi urmă un răcnet înspăimântător, animalic, dar atât de plin de mânie încât păru omenesc. Allison se opri: în aceeaşi clipă ţâşni din întunericul pădurii o făptură grozavă. Uriaşă, întrecându-l pe Pongo al nostru, cu umeri largi, cu blana lăţoasă.

Nişte labe enorm de lungi băteau aerul şi văzui lămurit sclipind în lumina lunii ghearele lungi, metalice. Mai grozav însă era capul acestei făpturi misterioase. Aşa şi-or fi închipuit cei vechi diavolul, căci din obrazul lătăreţ, năpădit de păr lung, rânjeau nişte colţi lungi şi încovoiaţi.

Allison rămase câteva clipe înmărmurite şi asta era cât p-aci să-i fie pierzania, căci făptura misterioasă se repezi spre el în sărituri mari.

Apoi, însă, englezul făcu o săritură în lături, se întoarse şi o luă la fugă. Nici nu se gândea să se folosească de pistoale.

Marian se repezi înainte, ne strigă: „Veniţi repede!” şi porni după fugar şi grozavul său urmăritor.

Dar se părea că e prea târziu ca să-i venim în ajutor englezului, căci dihania se apropia repede de el şi scoase încă odată răcnetul acela grozav. Allison se întoarse, vru să cotească iar, dar se poticni şi se întinse cât era de lung.

Misteriosul urmăritor scoase un răcnet de triumf, sări asupra englezului şi ridică laba.

Atunci detună o împuşcătură. Marian se oprise, scosese pistolul şi trăsese un glonţ în ciudata făptură. Şi nimerise bine, căci cu un urlet de durere dihania se prăbuşi grămadă alături de Allison.

— Băgaţi de seamă la Blessie! strigă Marian, apoi se repezi înainte.

Văzui că Pongo şi Thomson se oprise şi se îndreptară spre pădure, de aceea pornii după Marian ca să-i pot da ajutor. Şi izbutii să-l ajung lângă cei doi care zăceau la pământ.

Allison se ridica, gemând, în lumina albă a lunii chipul său numai părea omenesc, căci era schimonosit de groază. Marian îl încurajă cu un gest şi zise liniştit:

— Ridică-te domnule Allison, eşti salvat.

— A fost îngrozitor! gemu englezul şi îşi şterse fruntea. Biata Blessie şi ea a căzut victimă a cestei dihănii! Ce fel de făptură e de fapt?

— Asta vom vedea îndată – răspunse Marian şi se aplecă asupra dihaniei.

În aceeaşi clipă însă făptura misterioasă se însufleţi. Marian sări repede înapoi, dar „stafia” sări şi mai repede în picioare şi ridică laba stângă să lovească pe prietenul meu.

Din nefericire Marian îşi pusese la loc pistolul când se apropiase de dihanie şu acum părea pierdut, căci nici eu nu puteam scoate arma atât de repede.

Dar îl salvă băţul gros cu care omorâse şerpii din şanţ şi pe care-l mai ţinea în mână. Cu o lovitură puternică izbi laba şi o abătu în lături.

Băţul se rupse şi Marian se clătină, dar lovitura nu dădu greş şi dihania se poticni.

În vremea asta, eu scosesem pistolul, ţintii scurt şi slobozii două gloanţe în trupul uriaş.

Cu un răget înăbuşit acesta căzu şi începu să se zvârcolească în ţărână. Răsuflând uşurat, Marian se dădu un pas înapoi şi zise:

— Îţi mulţumesc Robert. Poate că tot m-ar fi răpus dacă n-ai fi intervenit tu. Mare noroc că aveam băţul la mine!

Se aplecă, pipăi cu băgare de seamă capul hidos, duse apoi mâna la gât, apucă părul capului şi trase jos blana împreună cu colţii uriaşi.

Atunci apăru un chip scârbos de negru şi Allison, care stătea îndărătul nostru strigă:

— Ăsta e Kampa, unchiul lui Blessie. O fi omorât-o oare pe nepoată-sa?

— Nu, cu siguranţă că n-a făcut asta – răspunse Marian – dimpotrivă să vezi că ea o să se ivească îndată. Văd că Pongo a dispărut în pădure – sunt sigur că o scoate el de acolo.

— Dumnezeule, atunci a fost ceva pus la cale! gemu Allison. Şi eu aş fi putut jura că Blessie e de bună credinţă!

— Tot aşa credeam şi eu şi celelalte victime ale acestei „stafii" – răspunse Marian.

În aceeaşi clipă Pongo ieşi din pădure, târând de mână pe Blessie, pe care cu simţurile sale minunate o descoperise pe undeva. Thomson veni spre noi împreună cu el şi fata:

— Domnule Farrow respectele mele! spuse dânsul cu însufleţire. Ai scăpat oraşul nostru de o grea povară. Şi domnul Allison îţi datorează viaţa. Ah, ăsta e Kamba! Păcat, pare să fie pe moarte, altminteri ar fi meritat spânzurătoarea. Acum trebuie să ne ţinem de Blessie.

Tânăra fată, de o frumuseţe răpitoare, stătuse liniştită lângă Pongo, împăcată cu soarta, după cât se părea. Acum îngenunchea lângă unchiul ei şi Pongo îi dădu drumul braţului.

În aceeaşi clipă văzurăm însă, cât de primejdioasă era corcitura aceasta. Căci sări fulgerător în picioare, un cuţit scurt sclipi în mâna-i dreaptă şi cu un ţipăt răsunător se repezi asupra lui Marian.

Şi pentru a doua oară prietenul meu fu salvat mulţumită unui băţ – băţului pe care şi-l tăiase Pongo şi pe care şi dânsul îl mai păstrase. Mai repede ca gândul, ciomagul acesta zbură prin aer şi, scoţând un ţipăt înfiorător, Blessie căzu în genunchi. Mâna îi atârna moale, căci Pongo i-o rupsese.

Liniştit, uriaşul ridică apoi cuţitul care sărise ceva mai încolo. Privi serios la Marian şi zise doar atât:

— Otrăvit.

Da, vârful era colorat şi o singură zgârietură de ar fi căpătat Marian, ar fi fost pierdut.

— Pongo îţi mulţumesc! murmură prietenul meu. Dar acum să-l cercetăm mai de aproape pe acest Kamba. Bănuiesc că labele astea nesfârşit de lungi nu-s decât urmarea faptului că ţinea în pumni nişte măciuci prevăzute cu gheare de metal. Fireşte că o lovitură dat cu aşa ceva nu putea fi decât mortală.

Traseră de pe trupul uriaşului blana de leu vopsită în negru şi văzurăm că era într-adevăr aşa cum presupusese Marian. Măciucile scurte şi grele pe care le ţinea Kamba în mână erau iscusit acoperite cu blană, iar la capete aveau câte patru gheare ascuţite de fier.

În picioare ucigaşul purta sandale de piele, ale căror tălpi lăsau urmele unei labe uriaşe de fiară. Şi acestea aveau la vârf gheare grozave.

— Fioros! scrâşni Thomson. Doisprezece morţi şi rănirea gravă a lui Weston are pe cuget fiara asta. Acum trebuie să-l transportăm în oraş. Vreţi să aşteptaţi aici până mă-ntorc cu oamenii, domnilor?

— Trebuie să pornim repede mai departe, domnule Thomson – răspunse Marian – şi aşa am pierdut mai bine de un ceas. Şi-apoi mai trebuie să ne luăm lucrurile. Poate rămâne domnul Allison aici?

— Mulţumesc, sunt sătul până-n gât, se grăbi să spună englezul. Nu, eu mă înapoiez cu Thomson în oraş.

— Dar domnule Farrow – zise poliţaiul – trebuie să vă mai rog să semnaţi un proces-verbal despre cele petrecute. Tot astfel şi domnul Bertram.

— Atunci cel mai bun lucru ar fi ca Pongo să rămână aici şi noi îi vom aduce lucrurile, hotărî Marian.

— Pongo duce om la oraş – spuse uriaşul, se aplecă şi-l ridică pe negru pe umăr.

Apoi, fără să mai privească înapoi, porni înainte.

— Ti! se minună Thomson – atâta putere la un om n-am mai văzut. Ba trebuie chiar să fugim ca să ţinem pas cu dânsul.

O apucă pe Blessie de braţul sănătos, o ridică şi zise aspru:

— Haide! Destule nenorociri ai adus şi meriţi să suferi şi tu acum.

Pornirăm repede şi în zece minute furăm în oraş. La un fluierat al lui Thomson se iviră patru poliţişti, dintre care doi luară povara lui Pongo, iar ceilalţi doi o luară pe fată între ei.

De data asta nu ne-am mai dus la poliţie, ci la închisoare, o casă mică dar bine zăbrelită. Kamba fu dus la infirmerie şi imediat veniră medicul legist şi prefectul.

În vreme ce Thomson redacta procesul-verbal, prefectul ne exprimă mulţumirile călduroase şi adăugă că ne va da o scrisoare de recomandaţie, cu ajutorul căreia ni se vor deschide toate uşile.

După ce semnarăm procesul-verbal, intră înăuntru Allison, care dispăruse în vremea asta. Îşi redobândise stăpânirea de sine, ne mulţumi călduros pentru ajutorul dat şi dărui fiecăruia din noi, ca amintire, câte un diamant minunat.

Apoi intră medicul şi zise:

— Kamba nu mai poate fi salvat. Trupul său uriaş se va mai lupta, poate, câteva zile cu moartea, dar gloanţele i-au sfâşiat plămânii, astfel că e condamnat. Braţul Blessiei l-am îngrijit cum m-am priceput, dar nu poate fi salvat. Dacă nu va fi spânzurată curând, va trebui să i-l amputez.

— Vom sfârşi repede cu ea – zise prefectul – mâine după-amiază va fi judecată. Kamba a spus ceva?

— Da, vrea să mărturisească, deşi n-ar mai fi nevoie. Dar poate aflăm de la el unde a lăsat lucrurile jefuite. Căci cu siguranţă că el i-a jefuit pe morţi.

— Fireşte că el a fost – interveni Marian, altminteri nici n-ar fi avut nevoie să făptuiască toate nelegiuirile astea. Putem veni s-auzim şi noi spovedania lui? Mă interesează foarte mult.

— Cu plăcere domnilor – răspunse prefectul, politicos, – dv. sunteţi cei dintâi care aveţi dreptul la asta.

Ne făcu loc şi printr-un gang îngust şi scurt intrarăm în infirmeria închisorii. Ne apropiarăm de patul pe care zăcea muribundul şi Kamba zise într-o englezească bună, cu glas slab:

— Kamba mulţi oameni omorât. Toate bijuteriile dat Jim Randle, care trimis fiica încoace. Fiica astăzi aici, în casa lui Kamba.

Chiar aceste puţine cuvinte îl obosiseră şi, gemând, capul îi căzu pe perne.

Cu greu îmi putui opri o exclamaţie de mirare. Aşadar fata pe care o întâlnisem în pădure era încă în oraş. Aceeaşi fată care ne dăduse drept membri ai bandei tatălui ei.

— Domnule Farrow – zise Thomson, agitat – trebuie să mai rămâi aici. O fi aceeaşi fată care v-a denunţat. Casa lui Kamba se află în apropiere şi voi pune imediat să fie împresurată.

— Bine, rămânem – o jumătate de ceas mai mult sau mai puţin n-are a face – răspunse Marian. Haideţi să sfârşim repede.

IV
O VÂNĂTOARE ZADARNICĂ

PREFECTUL SE ALĂTURĂ ŞI EL DE NOI. În vreme ce mergeam de-a lungul străzii, Marian îi istorisi pe scurt povestea statuii, de dragul căreia trebuia să străbatem acum tot continentul negru.

Tocmai sfârşise de povestit când Thomson se opri.

— Colo e casa – zise el – puteţi auzi de aici că sunt mulţi muşterii în cârciuma lui Kamba acela. Sunt mai cu seamă mineri, indivizi îndoielnici asupra cărora trebuie să veghem.

Chemă o patrulă de doi poliţişti care tocmai trecea şi le spuse să aducă îndată câţi oameni poate avea şi să înconjoare clădirea.

Nu trecu mult şi se apropiară câţiva poliţişti, iar cel din frunte raportă că locuinţa lui Kamba fusese împresurată.

— Bine – zise Thomson – scoateţi revolverele şi intraţi repede după noi în casă! E vorba de tânăra fată care i-a denunţat astăzi pe domnii aceştia de aici. William, d-ta ai văzut-o azi la mine?

— Da domnule poliţai – răspunse cel întrebat – şi o voi recunoaşte îndată.

— O veţi aresta. Este fiica lui Jim Randle. Înainte!

Porni cel dintâi spre căsuţa scundă. Când deschise uşa cârciumii, gălăgia dinăuntru încetă. Intrarăm repede în încăpere.

Muşteriii făceau într-adevăr, cea mai proastă impresie. Erau negri din triburi diferite şi între ei se aflau cinci albi în haine murdare şi ale căror chipuri răvăşite de toate patimile dovedeau că făceau parte din tagma acestor indivizi suspecţi.

Într-un ungher retras şedea o fată singură la o masă. Era aceeaşi pe care o întâlnisem în pădure.

Imediat ne apropiarăm de ea. Când mă zări, se încruntă o clipă, dar nu arătă nici un pic de spaimă.

Thomson păşi lângă masă şi întrebă:

— D-ta eşti fiica lui Jim Randle?

— Da – răspunse ea – ce vă priveşte asta, v-aş ruga să-mi spuneţi?

— Foarte mult – zise poliţaiul – d-ta iei de aici diamantele pe care le-a jefuit Kamba de la victimele sale. Urmează-mă!

De data asta fata se sperie, dar se reculese repede şi întrebă, mirată:

— Kamba… diamante? Zău nu pricep! N-am nici un motiv şi în primul rând nici o poftă să te urmez, domnule poliţai.

— Păi dacă nu vrei să vii de bunăvoie, o să te silesc eu – zise Thomson, cu răceală – William, John, luaţi-o pe sus! E primejdioasă, băgaţi de seamă!

Cei doi poliţişti se apropiară de fată, dar în aceeaşi clipă ea sări în sus ca o pisică şi strigă în cârciumă:

— Şi voi lăsaţi să mă aresteze, laşilor? Pe ei!

Imediat începură să zboare pahare şi scaune spre noi şi în clipa următoare detunară şi câteva împuşcături. Un poliţist scoase un ţipăt de furie, îşi duse mâna la braţul stâng, care-i fusese găurit de un glonţ dar apoi îşi smulse pistolul şi începu să tragă la întâmplare în rândurile negrilor care răcneau.

Şi noi ne scoseserăm îndată armele şi unde vedeam o mişcare suspectă, tragem imediat. Pongo sări şi el.

Şi ceea ce noi n-am izbutit poate cu armele noastre, izbuti el în câteva minute. Ca un vârtej trecu prin cârciumă şi îndărătul său lăsa grămezi de negri care se zvârcoleau şi răcneau ca din gură de şarpe.

Vei care scăpau teferi se dădeau înapoi şi se lipeau de pereţi, unde poliţiştii îi ţineau în respect cu revolverele. Fuseseră doborâţi şi doi albi, iar ceilalţi trei stăteau cu mâinile ridicate în faţa pistoalelor poliţiştilor.

Când se dădu atacul, fireşte că ne uitam într-acolo, îndreptându-ne apoi din nou privirea spre locul unde stătuse tânăra fată, văzurăm, că dispăruse.

Ne privirăm încremeniţi o clipă; apoi Marian strigă:

— Colo e o uşă ascunsă! Repede! Nu poate fi încă departe. Pongo haide şi tu!

Negrul veni în goană din celălalt capăt al încăperii şi zvârli în lături masa la care stătuse fata. Lângă scaunul ei se afla o uşiţă bine ascunsă în perete. Când Marian o împinse, văzurăm înaintea noastră un gang îngust şi scund.

— Fiţi cu băgare de seamă! strigă Thomson când Marian intră imediat înăuntru. Kamba o fi pus capcane în vizuina asta de vulpoi.

Prietenul meu nu se sperie însă. Pongo se strecură după dânsul în deschizătura îngustă, iar eu intrai în urmă.

Gangul, sprijinit cu scânduri de pereţi şi tavan ducea de-a dreptul în pământ.

Pătrundeam din ce în ce mai adânc şi deşi alergam cât ne îngăduia îngustimea locului, n-o mai ajunserăm pe fugară. Gangul începu să urce iar şi după câteva minute ne aflam în aer liber, în mijlocul unui tufiş mare.

— Drace! scrâşni Thomson – toată osteneala a fost în zadar. E cu neputinţă s-o putem găsi aici. Haideţi să mergem înapoi şi să-i punem la răcoare pe tovarăşii dumneaei.

— Eu îmi voi lua rămas bun – zise Marian – după cum văd, printre copacii aceştia ajungem de-a dreptul în strada principală. Mai trebuie să ne luăm lucrurile de la Weston şi apoi o să ne urmăm drumul toată noaptea spre Otue.

— Îmi pare rău că trebuie să ne despărţim, domnilor – zise prefectul – păstraţi bine scrisoarea de recomandaţie! Sper că vă va fi de folos. Primiţi încăodată mulţumirile mele călduroase pentru serviciile pe care ni le-aţi făcut.

Şi Thomson se despărţi de noi în chipul cel mai călduros.

Străbăturăm repede parcul întunecos şi părăginit şi când ajunserăm la ultimele tufe care ne despărţeau de stradă, auzirăm îndărătul nostru un hohot de râs batjocoritor.

Instinctiv ne întinserăm cu toţii la pământ, ca la o comandă şi tocmai la timp, căci în clipa următoare câteva gloanţe şuierară deasupra noastră.

Nu se pierduse încă ecoul lor, că noi şi scoseserăm pistoalele şi răspunseserăm cu focuri. Pe când ne întindeam la pământ întorseserăm capetele şi astfel văzurăm fulgerând împuşcăturile într-un tufiş din apropiere.

Zadarnic aşteptai însă s-aud un ţipăt în urma gloanţelor noastre. Fiica lui Randle – numai ea putuse fi – socotise că e cel mai nimerit s-o rupă la fugă îndată.

Ieşirăm repede dintre tufe şi ajunserăm în stradă.

Doi poliţişti ne ieşiră în întâmpinare şi le istorisirăm în grabă cele petrecute, apoi ne văzurăm de drum şi ajunserăm la prăvălia lui Weston. Acolo îl găsirăm şi pe Allison care salută bucuros şi spuse, arătând spre negustor:

— Acum e iarăşi sănătos; îşi aminteşte bine că şi pe dânsul l-a momit în stepă Blessie aceea. Fireşte, tot sub motivul minei de diamante. Şi dânsul a lăsat acolo câteva giuvaericale de preţ.

— Da, domnilor – zise Weston – când Allison mi-a istorisit păţania lui, mi-am adus aminte deodată de tot. E un adevărat noroc că dv. v-aţi aflat astăzi aici, altminteri cu siguranţă că prietenul meu n-ar mai fi printre cei vii.

Ne aduse bagajele şi noi ne pregătirăm îndată de drum. După un ultim şi călduros rămas-bun pornirăm şi peste o jumătate de ceas Lehutitang era în urma noastră. Marşul în noaptea rece, luminat de lună, ne împrospătă forţele.

În cele opt ceasuri de noapte care ne mai rămăseseră străbăturăm cel puţin treizeci şi cinci de kilometri în nisipul moale şi când se iviră zorile nu ne oprirăm ci merserăm mai departe. Peste alte patru ceasuri de drum ajunserăm la cel dintâi puţ, care era secat, dovadă că Hererosii trebuiau să fi trecut pe aici cu puţin înainte. Noi mai aveam însă apă destulă în burdufe.

Mâncarăm la repezeală ceva conserve, apoi ne întinserăm să dormim. Nu socotesc că e nevoie să punem pază, căci cât cuprindeai cu ochii nu se vedea nici o vieţuitoare.

Dormirăm adânc câteva ceasuri, până când ne treziră cu toţii aproape în acelaşi timp.

— Ah! Asta a făcut minuni! zise Marian, întinzându-şi mădularele. Acum, încă o înghiţitură de apă, apoi la drum, cu puteri noii. Dumnezeule, asta ne mai lipsea! Dar las-că am fost prea neprevăzători şi noi!

Spunând aceasta ridică în sus burduful său gol. Îl luă îndată în mână pe al meu şi constatai acelaşi lucru, de asemenea şi Pongo.

— Tăiate! zise Marian, după o scurtă cercetare. Am primit o vizită neplăcută pe când dormeam. A! Uite ici şi un bilet! Pun rămăşag că e de la fiica lui Randle.

— Luă hârtia înfiptă lângă el în nisip şi citi:

„Domnule Farrow,

E într-adevăr o mare neprevedere să dormi atât de adânc. Lesne aş fi putut să-l pun pe Şewa să te omoare, atât pe d-ta cât şi pe camarazii d-tale, dar asta ar fi fost o pedeapsă prea uşoară. Ştiu bine că din pricina somnului lung pe căldură nu veţi fi în stare de sforţări prea mari, cu atât mai mult cu cât aveţi îndărătul dv. un marş cu adevărat nebunesc.

Poate nu v-aţi gândit că şi eu pot străbate foarte repede drumuri lungi. Aflaţi deci că până acum am străbătut deşertul Kalahari de vreo douăsprezece ori.

Şewa se va furişa până la dv. Şi vă va tăia burdufurile de apă şi o să vă chinuiască grozav setea. Nu veţi putea merge nici înapoi nici înainte.

Păcat că nu pot fi de faţă când vă veţi da sfârşitul, dar trebuie să iau statuia de la cei cinci Hererosi. Poate însă că, trecând mai târziu vreodată pe aici, voi da de ciolanele dv. ...

Joe Randle.”

— Are dreptate – spuse Marian, lăsând scrisoarea să-i pice din mână – ne aflăm într-o situaţie cât se poate de păcătoasă. Se pune acum întrebarea dacă să ne înapoiem la Lehutitang sau să mergem mai departe, la al doilea puţ. Până la Lehutitang sunt vreo patruzeci de kilometri iar până la puţ numai treizeci.

— Atunci firește că să mergem înainte! strigai eu şi mă ridicai repede.

— Se prea poate însă ca Sewa să fi otrăvit puţul al doilea, cum a mai făcut odată cu altele. A, sta prost de tot atunci, căci până la Otue sunt încă vreo sută de kilometri de aici. Să străbaţi atâta drum fără pic de apă e peste puterile omeneşti.

— Eu stărui totuşi în părerea mea – zisei din nou – poate că tot o mai ajungem pe fată şi pe Cafru. Nu se poate să ne-o fi luat cu prea mult înainte.

În timpul discuţiei noastre Pongo se îndepărtase neobservat. Acum se-ntoarse şi zise scurt:

— Negru fost aici, femeie aşteptat colo. Amândoi apoi mers într-acolo. Fost aici acum două ceasuri.

Arătă cu mâna spre nord-vest către îndepărtatul oraş Otue.

Două ceasuri, aşa dar. Ne puteam bizui cu totul pe afirmaţiile camaradului nostru. Atunci era totuşi cu putinţă să-i mai ajungem.

Văzându-l pe Marian că şovăie mă răstii la el:

— Haide odată! Îi vom ajunge încă înainte de puţ şi astfel Cafrul nu va avea răgazul să otrăvească apa.

Marian tot mai şovăia, astfel că făcui hotărât stânga-mprejur şi pornii spre nord-vest. Eram atât de înfuriat împotriva fetei acelea, încât o luai aproape la galop, numai ca s-o ajung mai repede.

— Las-o mai încet! îmi strigă Marian. Îţi prăpădeşti zadarnic forţele, Robert. Liniştit şi chibzuit – în felul acesta facem treabă mai bună.

Încetinii puţin paşii, până ajunse şi el lângă mine. Dobândisem ce vroiam, adică să mergem spre Otue. Cu câteva ceasuri înainte de a se înnopta trebuia s-ajungem la puţ.

— Simpatica domnişoară Randle se va mira că o ajungem atât de repede – râsei eu – cu siguranţă că nu şi-a închipuit că mai putem alerga.

— Nu te pripi! zise Marian. Deocamdată te mai ţine furia pe picioare, însă tare mă tem că în curând abia ne vom mai putea mişca.

— Dar bine Mariane, atunci nici fata nu va mai putea înainta – zisei eu – sau crezi tu că ea poate ce nu putem noi?

— Fireşte, căci are apă de băut. Noi încă nu ştim când vom căpăta ceva.

— În cel mai rău caz avem conservele, pe care le vom mânca spre ziuă, când vor fi reci, datorită frigului de peste noapte, zisei eu, cu încredere.

— Bine, să tragem nădejde, dar trebuie să mărturisesc sincer că mai curând m-aş fi înapoiat la Lehutitang.

— Eu n-aş fi izbutit, căci aş fi fost prea deprimat – zisei – acum mă îmboldeşte furia.

Şi fără voie iuţii paşii.

V
ÎN ŢARA HEREROSILOR

DUPĂ DOUĂZECI ŞI PATRU DE ORE abia ne târam prin nisipul adânc, zdrobiţi de oboseală.

În noaptea trecută atinsesem puţul mult aşteptat, dar nu atât de repede precum crezusem la-nceput.

Un ceas şi jumătate numai după ce plecarăm de la primul puţ, unde Joe Randle ne tăiase burdufele de apă, nici nu mă mai puteam ţine pe picioare. Îmi adunai însă toate puterile, astfel că nici Marian nu băgă de seamă şi ţinui încă jumătatea de ceas până se înnoptă şi aerul rece mă mai învioră niţel.

Pe la miezul nopţi îi ajunserăm în sfârşit la puţ. Pe tânăra fată şi pe însoţitorul ei nu-i puturăm ajunge. Poate fiindcă se abătuseră din dum şi noi ne aflam acum înaintea lor.

Mă hrăneam cu această nădejde când Pongo descoperi puţul, în lumina lunii. Dar când ne apropiarăm, grozăvia se şi înfăptuise. Pongo arătă deodată urme lămurite care veneau dinspre miazăzi.

Erau întipărîturile unui picior desculţ uriaş, iar alături de ele acelea ale unor ghete mici de femeie. Aşa dar fata lui Joe Randle cu însoţitorul ei tot sosiseră înaintea noastră. Se spulberase nădejdea mea că apa ar fi bună de băut.

La cererea lui Pongo, Marian îndreptă lumina lămpii sale în lăuntrul puţului şi uriaşul arătă câteva buruieni care pluteau pe suprafaţa apei.

— Otravă, spuse el doar.

— Şi un bilet – adăugă Marian, se aplecă şi scoase o hârtioară prinsă de marginea puţului.

“Domnule Farrow,

Trebuie să cunoşti bine pustiul Kalahari ca să ştii şi locurile pe unde poţi merge repede, pentru că acolo nisipul e întărit. De sigur că aţi nădăjduit să mă puteţi ajunge, dar socot că veţi sosi aici abia la câteva ceasuri după mine, căci ştiu bine că nu vă veţi înapoia la Lehutitang.

Sper că veţi observa plantele otrăvite pe care le-a zvârlit în apă Şewa. Ele îşi păstrează efectul timp de douăzeci şi patru de ceasuri – poate şi mai mult – nu ştiu bine.

Atâta timp trebuie să aştepţi acolo, căci altă apă este abia la depărtare de patruzeci şi cinci de kilometri. Şi cu greu veţi găsi locul ascuns din stepă.

Presupun însă, că veţi muri aici lângă apă şi vă făgăduiesc că voi îngropa osemintele dv. dacă voi mai trece odată pe aici.

Mă bucur de pe acum de statuia preţioasă.

Joe Randle”

— N-aş fi crezut că fata asta a scris scrisoarea pe care ai luat-o de la Cafrul sfâşiat de leopard. Joe e un nume de bărbat, dar i se potriveşte de minune. Păcat că fata asta a apucat pe cale greşită.

Pricepui intenţia lui Marian de a ne abate atenţiunea de la situaţia în care ne aflam, prin convorbirea aceasta. Dar îmi dădui seamă îndată că după toate probabilităţile eram pierduţi.

Mai erau optzeci de kilometri până la Otue şi treizeci de kilometri numai în nisip. Apoi venea stepa, pe care puteam merge mai bine, dar ne lipsea apa.

Îmi venea să beau lichidul acela otrăvit, căci limba mi se lipea de cerul gurii. Dar Marian, care ghicea ce se petrece în mine, zise îndată:

— Să mâncăm fiecare câte o cutie de conserve. S-au răcit şi ne vor înviora. Apoi mergem mai departe cât vom putea, dormim câteva ceasuri şi vom găsi noi în cele din urmă puţul despre care pomeneşte fata.

Se aşeză liniştit lângă puţ şi deschise o cutie de conserve. Calmul şi energia lui mă molipsiră, cu atât mai mult cu cât şi Pongo urmă pilda prietenului meu.

Într-adevăr, conservele reci mă înviorară. Şi când Marian se ridică şi porni mai departe, putui să-l urmez.

A doua zi dimineaţă ne întinserăm în nisip şi dormirăm până la amiază. Apoi furăm iar nevoiţi să mâncăm conserve, dara cum erau fierbinţi şi ne făcură şi mai multă sete.

Nu era de mirare, deci, că înaintam foarte încet. Şi abia cu două ceasuri înainte de a înnopta ajunserăm în stepă.

Acum era cu mult mai lesne de mers, eram însă şi noi la capătul puterilor. Totuşi Marian stărui:

— Înainte, trebuie să găsim puţul! Nu prea cred că Joe Randle îl va otrăvi şi pe acesta, căci presupun că e vorba de un pârâiaş. Mai avem cinsprezece kilometri şi am scăpat de necazuri. Şi trebuie să mergem vârtos, ca să ajungem la apă înainte de a se întuneca. Haideţi!

Izbutirăm într-adevăr să mergem mai repede. Oricât ar părea de necrezut, dar prinserăm a umbla atât de iute, de parcă am fi fost odihniţi şi bine hrăniţi. Setea mă chinuia însă atât de grozav încât nu eram în stare să scot un sunet din gâtlej.

În curând avea să se lase noaptea şi noi tot mai nădăjduiam zadarnic să simţim, din vreun semn oarecare, apropierea apei. Stepa era acoperită cu iarbă înaltă şi cu copăcei.

Deodată Pongo se opri, privi ţintă la un grup de tufe şi zise:

— Massers, acolo va fi apă.

— Dar de unde ştii asta Pongo? întrebă Marian mirat.

— Acolo vânat în tufiş, frunze mari mai verzi, apă acolo, răspunse uriaşul.

Cuvintele acestea redeşteptară în noi curajul. Tufişul cu pricina era la vreo cincizeci de metri numai, aşa că ne puteam face acolo tabăra de popas. Întunericul trebuia să se lase peste vreo douăzeci de minute.

Pornii repede, lacom, după o picătură de apă, dar Pongo mi-o luă înainte. El mergea cu câţiva paşi înaintea mea, mereu cu ochii la tufiş.

Mai erau numai la treizeci de metri, când Pongo îşi aruncă deodată raniţa, apoi ne şopti:

— Massers stă pe loc.

Apucă în mâna dreaptă suliţa şi cu stânga îşi scoase cuţitul. Aplecat, cu muşchii încordaţi se târî spre tufiş.

— Ce-o fi mirosit? întrebai în şoaptă pe Marian, care venise lângă mine.

— Vreo fiară primejdioasă – răspunse prietenul meu – ia să ne pregătim şi noi puştile!

Îmi smulsei repede puşca de pe umăr şi o despiedecai. În vremea asta Pongo se apropiase până la douăzeci de metri de tufiş.

Atunci ramurile verzi prinseră a se mişca. Se auzi un răcnet scurt şi furios – în clipa următoare suliţa lui Pongo fulgeră prin aer şi se auzi un zângănit limpede când ea se izbi de coarnele uriaşe ale unui bivol. Era o rudă apropiată a temutului bivol cafru, înalt de cel puţin un metru şi optzeci. Printr-o zvâcnire a căpăţânei uriaşe zvârlise suliţa în lături.

Lăsă în jos podoaba coarnelor şi se năpusti asupra lui Pongo. Dar bunul nostru prieten stătea astfel aşezat între noi şi taurul uriaş, încât nu puturăm trage.

Îngrozit aşteptam să văd ciocnirea, care trebuia să însemne pierzania pentru Pongo. Camaradul nostru însă nu ne arătase încă toată măiestria lui.

Îl văzui luând repede în mâna dreaptă cuţitul său de spintecat rechini, apoi îşi îndoi puţin trupul, ca şi cum ar fi vrut să se năpustească asupra bivolului.

Îmi ţinui răsuflarea, căci acum colosul întărâtat se apropiase şi în clipa următoare Pongo trebuia să zboare în aer.

Atunci credinciosul uriaş făcu ceva ce nu mai văzusem. Când căpăţâna uriaşă fu lângă el, puse liniştit piciorul drept

între coarnele enorme, îşi făcu vânt şi, după o clipă, fu zvârlit în sus.

Îşi menţinu însă poziţia dreaptă, se-ntoarse numai cu o mişcare fulgerătoare şi, cu picioarele răsfrânte căzu pe grumazul bivolului, care rămase locului înmărmurit, când duşmanul său dispăruse atât de brusc.

Pongo ridică acum mâna în care ţinea cuţitul şi cu o izbitură puternică îl înfipse în ceafa bivolului. În clipa următoare alunecă întocmai ca un şarpe de pe trupul uriaş şi sări câţiva paşi în lături.

Bivolul rămase înţepenit locului. Din gâtlejul său ieşi un răget răguşit, apoi trupul enorm începu să tremure, se clătină şi, în cele din urmă, se prăbuşi grămadă.

— A fost minunat, într-adevăr. Nu mi-aş fi închipuit una ca asta.

Numai Pongo rămase liniştit. Se aplecă asupra bivolului şi smulse cuţitul din ceafa groasă. Apoi ridică suliţa, veni repede spre noi şi luă de jos raniţa.

— Carne bună, Massers! zise el. Acum căutăm repede apă şi facem foc. Pongo taie carnea de la Bogu.

Nici nu ţinu seamă de cuvintele de admiraţie cu care-l copleşeam, ci porni repede spre pădurice, urmat de noi.

Printre copăceii de acolo Pongo găsi repede un pârâiaş, care se pierdea curând în stepă, pentru a curge mai departe sub pământ, probabil.

Încearcă apa, apoi dădu din cap şi zise:

— Bun Massers, nu e otravă.

E greu să-şi închipuie cineva ce însemnaseră pentru noi primele înghiţituri din băutura rece. Viaţă nouă intra în trupurile noastre.

Pongo se ridică cel dintâi; arătă cu mâna în juru-i şi zise:

— Aici loc bun şi mult lemne. Massers face repede foc. Pongo aduce carne.

Abia aprinseserăm vreascurile că se şi lăsă întunericul. Mai adunarăm lemne ca să avem pentru noapte, apoi veni Pongo cu o halcă mare din carnea bivolului.

Pot mărturisi că cele mai bune ospăţuri de care avurăm parte mai târziu, nu-mi priiră atât de bine ca această carne friptă pe jăratec şi udată cu apă rece şi proaspătă.

De data aceasta avurăm însă prevederea să veghem cu rândul, dar noaptea trecu în linişte deplină. Cu două ceasuri înainte de revărsatul zorilor pornirăm la drum şi mersul prin stepa bătătorită era o adevărată plăcere.

Aveam încă drum lung până la Otue, dar acum nu mi se mai putea întâmpla nimic. Eram sătui şi băuserăm îndeajuns, iar sticlele noastre de campanie erau pline.

A doua zi la amiază ajunserăm în orăşel şi ne duserăm îndată la poliţie. Furăm primiţi cu multă prietenie, căci prefectul din Lehutitang şi vestise prin telefon sosirea noastră.

Cea dintâi întrebare a lui Marian fu cu privire la cei cinci Hererosi.

Poliţaiul îi cercetă imediat pe oamenii săi şi un poliţist raportă că-i văzuse pe cei cinci negri în urmă cu trei ceasuri. Veniseră din stepă şi intraseră în oraş. Păreau foarte obosiţi şi abătuţi.

— Domnule Farrow – zise poliţaiul Higgins – să ştii c-or fi la hangiul Jonker, o corcitură. Acolo se strâng toţi indivizii suspecţi care străbat stepele. Cu siguranţă că acolo îi vei găsi.

— Atunci să mergem îndată într-acolo – hotărî Marian.

— Pot veni şi eu? întrebă poliţaiul. Altminteri, Jonker n-o să vă spună adevărul.

— Te rog chiar să vii – răspunse Marian – căci fără sprijinul autorităţilor nu putem întreprinde nimic împotriva bandiţilor.

— Veniţi şi voi! porunci Higgins la doi poliţişti!

Apoi ieşirăm afară.

Căsuţa dărăpănată a lui Jonker se afla într-o străduţă strâmtă. Cârciuma era goală şi abia după ce poliţaiul bătu cu revolverul în tejghea veni corcitura. Arareori am văzut un chip atât de viclean şi respingător.

Cu un rânjet supus îl întrebă pe poliţai ce pofteşte – dar în ochii săi lucea răutate şi perfidie.

Higgins băgă de seamă privirea hangiului şi râse:

— Prietene, ştiu bine că nu mă ai deloc la inimă. De când am fost nevoit să te arestez – dar acum nu am nimic cu tine, ci cu cei cinci Hererosi care au venit mai înainte şi dorm aici. Du-ne la ei!

Individul şovăi, când văzu însă privirea tăioasă a poliţaiului şi revolverul cu care acesta se juca, lăsă capul în jos şi zise:

— Nu-i cunosc şi n-am nimic de-a face cu ei. Haideţi la dânşii!

Îndărătul tejghelei ducea o uşă în casă. Un gang îngust se sfârşea afară; la stânga şi la dreapta erau câte două uşi, Jonker arătă spre a doua din dreapta şi zise:

— Acolo dorm, Dar eu n-am nimic de-a face cu ei – cum v-am spus.

— Higgins se apropiă şi puse mâna pe clanţă. Înăuntru se auziră zgomote, apoi zăngănit de geamuri. În aceeaşi clipă Pongo ne împinse în lături şi din două sărituri fu afară pe uşa din dos.

Marian îl urmă îndată, iar eu făcui la fel. Ajunsei tocmai când Pongo culcase la pământ un negru uriaş, în vreme ce

Marian se repezea la un individ voinic, în care recunoscui îndată pe Joe Randle.

Fata tocmai vroia să-şi scoată revolverul, când Marian o înhăţă şi-i prinse mâinile ca într-un cleşte. Pongo îl lăsă pe negrul ce zăcea nemişcat la pământ, se apropiă de Joe Randle şi-i apucă braţele cu atâta putere încât căzu în genunchi, gemând.

— Massers, leagă! zise uriaşul.

— Domnule Farrow, veniţi repede, e îngrozitor! se auzi atunci dinăuntru glasul înspăimântat al poliţaiului.

— Îmi închipui ce-o fi, au fost ucişi Hererosii! răspunse Marian. Dar mai întâi trimite un om încoace, am nevoie de două perechi de cătuşe.

Higgins ieşi chiar el afară şi fără să piardă vremea cu întrebări de prisos, puse întâi cătuşe fetei, apoi se aplecă asupra Cafrului leşinat.

— E fiica lui Randle şi complicele ei negru – zise Marian – cafrul are acum pe cuget douăzeci de Hererosi, dacă tot el i-a ucis pe cei cinci din odaie.

— Da, numai el putea să fi făcut asta – răspunse Higgins. Li s-au tăiat beregatele. Îngrozitor!

Intrarăm în odaie în vreme ce poliţiştii rămaseră în curte. Cei cinci Hererosi arătau într-adevăr fioroşi cu rănile grozave de la gât şi cu chipurile schimonosite.

— Pentru treaba asta Cafrul va fi spânzurat! zise poliţaiul. Şi fata va avea aceeaşi soartă, căci de sigur că ea l-a îndemnat.

Marian îşi roti privirile prin odaie, apoi se aplecă şi, de sub un culcuş trase afară un obiect mic învelit în zdrenţe.

— Toate crimele au fost făptuite de dragul acestei statuiete – zise el şi despachetă obiectul.

La vederea minunatei podoabe, poliţaiul scoase o exclamaţie de uimire. Şi noi o vedeam pentru întâia oară de aproape şi mărturisesc că fui orbit de razele nenumăratelor şi minunatelor pietre preţioase.

— Asta e ceva nemaivăzut! zise Higgins în cele din urmă, cu glas înăbuşit. Acum pot pricepe că un om fără scrupule trece peste cadavre ca să dobândească acest obiect preţios.

— Da – încuviinţă Marian – posesiunea acestei statuiete e legată de primejdii. Dar nouă ne-a fost dăruită şi acum o voi păstra. La Swakopmund o voi da în păstrare până voi avea prilejul s-o transport în patrie.

— Atunci trimite statuia cu primul vapor pe adresa băncii Angliei – sfătui poliţaiul – acolo e în deplină siguranţă.

— Ai dreptate, aşa voi şi face – răspunse Marian – şi acum vânătoarea s-a sfârşit. Vom descrie toate păţaniile noastre într-un proces-verbal şi mâine vom porni mai departe.

— Bine, domnule Farrow, să mergem în biroul meu, zise Higgins. Cei doi prizonieri vor fi întemniţaţi în cele mai sigure celule ale închisorii noastre.

Joe Randle se liniştise. Când poliţiştii o duseră prin faţa noastră, ea ridică ochii-i frumoşi şi ne fulgeră cu o privire plină de ură. Apoi un zâmbet batjocoritor şi fioros încolţi pe buzele ei şi ne întoarse spatele.

— Ai băgat de seamă? întrebă Marian. Eu aş pune să fie bine păzită.

— Să n-aveţi grijă – zise poliţaiul – în închisoarea noastră e în deplină siguranţă.

— Să sperăm.

Procesul-verbal fu repede întocmit şi semnat de noi. Mai luarăm cunoştinţă cu judecătorul oraşului, care ne dădu asigurări că cei doi vor fi judecaţi repede.

Marian propuse să ne urmăm drumul a doua zi şi până atunci să ne odihnim. Ne instalarăm într-un hotel şi după ce mâncarăm bine, ne culcarăm în paturi ca oamenii.

Dar aventurile noastre în jurul preţioasei statui nu sau sfârşit aici, dragă George" – îţi încheie doctorul Bertram povestirea.

Sfârşitul volumului: **APE OTRĂVITE.**

În numărul următor:

„DIAVOLUL"

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihai Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod 430136; www.marist.ro